

РЕШЕНИЕ

№ 4676

гр. София, 20.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **387** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на А. Е. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед на Председателя на Софийски градски съд №РД-08-7346/10.12.2019г. в частта ѝ по т.3, с която е разпоредено, че А. Е. А., срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение. Излагайки мотиви за незаконосъобразност на заповедта, жалбоподателя отправя искане към съда да постанови решение с което да я отмени.

Ответника по делото – Председателя на СГС, взема становище за неоснователност на жалбата и отхвърлянето ѝ като такава.

В с.з. страните поддържат релевираните с жалбата, респ. становището към нея искания.

Представител на СГП, уведомени за с.з. не изпращат представител и не вземат становище.

По фактите.

Страните не спорят относно факта, че жалбоподателя А. е назначен за съдия в Софийски градски съд и към датата на издаване на атакуваната в настоящото производство заповед -10.12.2019г., изпълнява тази длъжност.

Съгласно чл. 30, ал. 2, т. 10 от Закона за съдебната власт, в приложимата към казуса редакция е предвидено, че Пленумът на ВСС определя възнагражденията на съдиите,

прокурорите и следователите. Във връзка с това и на основание чл.23 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, ВСС е приел Правила за определяне на средствата за допълнителни трудови възнаграждения, посл. Изменени с решение на пленума на ВСС по протокол №28/21.11.2019г. В т.60.1 от този протокол е взето решение за изплащане на ДТВ, като е определен председателя на съответния съд, да издаде нарочна заповед за това, като съобрази кръга от правоимащи съгласно Правилата.

Във връзка с това с писмо изх. №РД-21-ВСС-1283 от 06.12.2019г., председателя на СГС е поискал от комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с инспектората към ВСС“ да му бъде предоставена информация за висящи дисциплинарни производства по отношение на съдиите от СГС, към дата 06.12.2019г. видно от получения отговор от ресорната комисия в т.3 от писмото е посочен жалбоподателя, като е отбелязано, че срещу него е образувано дисциплинарно производство под №24/2017г. по описа за 2017г. на ВСС, обединено с дисц. Дело № 37/2017г., което не е приключило.

По делото са приобщени като доказателства съдържащи се в административната преписка, предложенията на заместник председателите на СГС и председатели на отделения относно изплащане на ДТР на съдиите от съответното отделение, като са изложени мотиви с изключително високата степен на натовареност на съдебните състави от една страна, а от друга с добросъвестното изпълнение на служебните задължения. Посочено е, че съгласно финансовите правила установени от ВСС, изключение следва да се допусне единствено по отношение на онези съдии, за които са налице данни за образувани и неприключили дисциплинарни производства.

На 10.12.2019г. е издадена атакуваната в настоящото производство Заповед № РД-08-7346, в т. 3 на която и на основание чл.86, ал.1 вр. с чл.88 от ЗСВ и препращайки към взетото на 21.11.2019г. решение на Пленума на ВСС, чл.7 вр. с чл.9 и чл.6, ал.3 от Правилата за определяне и изплащане на средства за ДТВ в органите на съдебната власт, писмо изх. № ВСС-14924 от 10.12.2019г. на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с инспектората към ВСС“ и постъпилите предложения на заместник председателите на СГС и председатели на отделения, относно изплащане на ДТР на съдиите от съответното отделение е разпоредено да не се изплаща ДТВ на А. Е. А., тъй като спрямо него има образувано и неприключило към датата на издаване на заповедта дисциплинарно производство.

Няма данни процесната заповед да е била връчена на жалбоподателя.

На 07.01.20г. А. е подал чрез Председателя на СГС до АССГ жалба срещу Заповед на Председателя на Софийски градски съд №РД-08-7346/10.12.2019г., в частта ѝ по т.3, с която е разпоредено, че А. Е. А., срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение, с което е поставено началото на настоящото производство.

По правото.

Подадената от А. жалба е срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лице легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат /чл.147, ал.1 от АПК/. Предмет на спора е законосъобразността на изричен отказ за изплащане на допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/, който произтича от овластяването на административния ръководител на СГС да упражни

правомощието си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от ПОИСДТВ, поради което с отказа се засягат правата и законните интереси на жалбоподателя, съдия в СГС. При тази юридическа характеристика, отказът съответства на легалната дефиниция за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. /Решение № 21 от 26.10.1995 г. по к. д. № 18 от 1995 г./ Следователно предмет на съдебен контрол могат да бъдат всички административни актове, независимо от вида им, с изключение на онези, за които законова норма не допуска това. В конкретния случай въз основа на оспорената заповед на жалбоподателя няма да бъде изплатено ДТВ, ето защо актът пряко засяга имуществените права на адресата и не попада в хипотезата на чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК. /Определение № 5496 от 28.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 5142/2010 г., VII о./.

Съдът приема за спазен и преклузивния срок за подаването на жалбата, при следните съображения: Жалбата до съда е подадена чрез ответника, но доколкото липсват данни тя да е била лично връчена на жалбоподателя следва да се приеме, че същата е подадена в срок. С оглед пълнота следва да се отбележи, че предвид липсата на указание в акта пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба срещу него, то приложима се явява нормата на чл.140, ал.1 АПК за удължаване на срока на 2 месеца и в този случай на собствено основание следва да се приеме, че жалбата не е просрочена.

Изложеното обосновава допустимост на съдебното обжалване, а разгледана по същество същата е и основателна поради следното.

Заповедта е издадена от компетентен орган-административния ръководител и председател на СГС. Компетентността на органа произтича от чл.80, ал.1, т.1 ЗСВ и решение по т.60.1. на Пленума на ВСС по протокол №28/21.11.2019г.

В съответствие с изискването за форма по чл.59 от АПК, приложим на общо основание, доколкото в специалния приложим закон- ЗСВ не е предвидено нещо различно, оспорената заповед като индивидуален административен акт следва да бъде в писмена форма и да съдържа реквизитите по ал.2 от същия. Част от тях са и мотивите, въз основа на които издаващия заповедта е достигнал да крайния резултат на акта. В този смисъл позоваване в заповедта на посочените в нея документи, които са подготвили нейното издаване - взетото на 21.11.2019г. решение на Пленума на ВСС, чл.7 вр. с чл.9 и чл.6, ал.3 от Правилата за определяне и изплащане на средства за ДТВ в органите на съдебната власт, писмо изх. № ВСС-14924 от 10.12.2019г. на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с инспектората към ВСС“ и постъпилите предложения на заместник председателите на СГС и председатели на отделения, относно изплащане на ДТР на съдиите от съответното отделение, формално не може да преодолее изискването за мотивиране на акта по см. на Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд по тълкувателно дело № 4/2002 г. чрез препращане към тях. По същество се касае за налагане на санкция произтичаща от ангажирана дисциплинарна отговорност на магистрата и изискването за мотиви в тази част не може да бъде преодоляно с простото позоваване на текста от правилата, а следва да бъде обект на обсъждане от страна на органа по приложението на чл.5, ал.2, т.7 от

Правилата.

Съгласно действащата към момента на издаване на заповедта редакция на Правилата, не се изплаща ДТВ на магистрат и съдебен служител при висящо дисциплинарно производство – до приключване на производството. А съгласно ал.3 на чл.5 от Правилата, след заличаване на дисциплинарното наказание на магистрат или съдебен служител в рамките на календарната година, на същия може да бъде определено допълнително възнаграждение. След като допълнителното възнаграждение, чиято дължимост е предмет на решението в оспорената пред съда заповед е за 2019г., то следва да бъдат изложени под формата на мотиви релевантните факти и обстоятелства за преценката дали съдията има право на такова възнаграждение, като същевременно те следва да са осъществени или възникнали през същия период - в т.см. Решение №131 от 07.01.2019г. по адм.д. №8782/18г. на ВАС. Предвид посоченото, самият факт на наличие на образувано и неприключило дисциплинарно производство срещу съдията А. не съставлява фактическо основание за издаване на заповедта, тъй като не е отчетено по отношение на него за който няма спор, че е привлечен към дисциплинарна отговорност, дали предмет на висящото производство са нарушения, извършени през 2019г., за която се изплащат допълнителните възнаграждения, или такива, извършени в минал период, който е извън преценката на административния орган. Аргумент в тази посока се следва и от обстоятелството, че образуваните дисциплинарни производство - дисциплинарно производство под №24/2017г. по описа за 2017г. на ВСС, обединено с дисц. Дело № 37/2017г., видно от годината на образуване на същите са за действия или бездействия извършени през 2016г., а същият е лишен от ДТВ за резултати и принос, който следва да се отчете за 2019г.посоченото положение не може да се определи като резултат от наложено дисциплинарно наказание, т.е. като елемент от санкция, тъй като дисциплинарното производство срещу А. не е приключило и не е наложено наказание. Поради това и съобразно чл.5, ал.2, т.7 от Правилата ,жалбоподателя у лишен от част от трудовото си възнаграждение по причини, които нямат общо с основанията, на които това възнаграждение се дължи-за положен труд през текущата година.

Изложеното мотивира съда да приеме, че е налице основание за отмяна на заповедта в оспорената част.

Що се касае до релевираното основание за нарушаване на принципа за равно третиране, съдът излага съображения за неговата неоснователност:

Съгласно чл.14, ал.1-ал.3 от Закона за защита от дискриминация, работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд.

Това правила се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. Критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за оценяване на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1.

За да е налице нарушение на правилото по чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. следва да се установи, че неблагоприятното третиране е основано на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр- пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения,

политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Не всяко неблагоприятно третиране е дискриминационно, а само онова, което е по причина защитен признак. Жалбоподателя, обаче, не сочи защитен признак по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. за неблагоприятното му третиране, поради което и оплакването му за дискриминационно отношение се отхвърля. Сочената от него причина, че „е привлечен към дисциплинарна отговорност съдия“ не води до извод за признака „лично положение“. В ЗЗДискр липсва легална дефиниция за "лично положение" и следва във всеки конкретен случай да бъде установявано и доказвано. Различното третиране трябва да е свързано с притежавани или придобити качества на личността или вътрешноприсъщи признаци, за да се приеме, че се включва в законово защитения признак "лично положение", които позволяват да бъдат прилагани еднакво и които отчитат универсалния /материален и персонален/ обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. Не е достатъчно само да се установи по-неблагоприятно третиране, за да е налице дискриминация. Причинната връзка между защитения признак и относителното ощетяване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация.

С оглед на гореизложеното, атакуваната в това производство Заповед на Председателя на Софийски градски съд №РД-08-7346/10.12.2019г. в частта ѝ по т.3, с която е разпоредено, че А. Е. А., срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение се явява процесуално и материално незаконосъобразна /чл.146, т.2 и т.4 от АПК/ и следва да се отмени.

При този изход на спора, на жалбоподателя се дължат разноски в доказвания размер от 10 лв. за заплатена държавна такса.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Е. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] - Заповед №РД-08-7346/10.12.2019г. на Председателя на Софийски градски съд, в частта ѝ по т.3, с която е разпоредено, че А. Е. А. не следва да получи допълнително трудово възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: